

DUBBEL ZES

Eerder verschenen:

Manlief, over mannen, seks en relaties

Laat maar waaien, over liefde, lust en leven

111x Daphne, over mannen, moeders en meer!

De geboorte van een moeder

Liefde

Seks

Typisch Nederlands

Daphne Deckers

Deze is voor jou

Alles is zoals het zou moeten zijn

De dikke van Daphne

Sterrenstof

Daphne Deckers

Dubbel zes

the house of books

© Daphne Deckers, 2019
Een uitgave van The House of Books, Amsterdam 2019
Omslagontwerp: Buro Blikgoed, Haarlem
Omslagbeeld: © Mayer George / Shutterstock
Foto auteur: © Yvette Kulkens
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5018 0
ISBN 978 90 443 5019 7 (e-book)
NUR 301

www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Sometimes life gives to you by taking away.
- schrijfster en actrice Carrie Fisher

In de afgelopen vierentwintig uur heb ik het gepresteerd om niet alleen mijn relatie kwijt te raken, maar ook mijn geld, mijn auto én mijn huis. Ik heb helemaal niks meer – behalve een strafblad. Die arrestatie kon er ook nog wel bij. Het was misschien niet zo slim van me, maar ik vond dat ik wel iets leuks had verdiend. Ik ben tenslotte jarig vandaag.

Maar goed, nu zit ik dus op Jan Roet te wachten, de dierenarts die sinds een klein jaar op de begane grond zijn praktijkruimte van mij huurt.

Hij komt me zo van het politiebureau halen. Dat is op zich al een gênante situatie, maar wat misschien nog wel erger is: Jan weet niet dat ik zijn huisbaas ben. Of beter gezegd: dat ik zijn huisbaas wás, want ik moet hem zo gaan vertellen dat mijn huis aan de Orthoskade 66 per direct in de verkoop gaat. Er schijnt zelfs al een koper te zijn, maar of die een dierenkliniek onder zijn dak zal willen hebben?

Ik weet al wat Jan gaat zeggen: ‘Sjezus Annabel, hoe de *fuck* heb je dit nu weer voor elkaar gekregen?’ Nou ja, hoewel – dat is wat ik zou zeggen. Jan is meer een type voor De Blik. Je weet wel, zo’n blik die gepaard gaat met een oorverdovende stilte. Als ik had kunnen kiezen, had ik liever iemand anders gevraagd om mijn identiteitskaart naar het politiebureau te komen brengen. Pepijn bijvoorbeeld; met hem heb ik tenslotte twee jaar een relatie gehad. Tot gisteravond, om precies te zijn. Maar geloof me als ik zeg dat ik díé voorlopig niet hoeft te bellen.

Of Marloes, mijn beste vriendin. Nadat ik haar gisteren op Schiphol had uitgezwaaid, drong het pas in volle hevigheid tot me door dat ik haar niet alleen zes maanden niet zou zien, maar ook nauwelijks zou kunnen spreken.

Terwijl ik terugliep naar de parkeergarage be kroop me een onbestemd gevoel; alsof de kans bestond dat ik zou losslaan van mijn anker. Maar ik had nooit verwacht dat het precies één dag zou duren voordat ik in deze totale *clusterfuck* terecht zou komen.

Toen ik hier twee uur geleden werd binnengebracht, zat het Japanse kleimasker nog grotendeels op mijn gezicht. Ik had een spiegel gevraagd om mezelf een beetje te fatsoeneren, maar één van de agenten zei dat ze die niet mochten geven omdat arrestanten zich met de scherven iets zouden kunnen aandoen. Ha, ik denk dat ik wel zo'n beetje aan mijn taks zit, qua wat ik mezelf op één dag kan aandoen. En al zou ik het willen: in mijn cel is geen enkele scherpe hoek te vinden. Van het betonnen bed tot het roestvrij stalen toilet, het is allemaal 'afgerond' en hufterproof.

De agenten hebben me het gevoel gegeven dat ze de eerste paar uur heel druk zijn met andere dingen, een opzetje dat volgens mij is bedoeld om je nog eens extra over je zonden te laten nadenken. Tot nu toe heb ik de tijd vooral benut om het masker van mijn gezicht te krabben. Terwijl de klei verpulverde onder mijn vingers, dwarrelde het gruis op de grond. Ik dacht: *fok, kijk dan: daar ligt mijn oude leven*. Het is maar een paar uur geleden dat ik dit *New Skin Mask* uit het prijzige menu van de Akasha-spa heb gekozen. Volgens de omschrijving zou het me 'een hernieuwde glans en extra zuurstof' geven. Ik weet niet of dat is gelukt.

Er is me verteld dat ik straks een verklaring mag afleggen over 'mijn kant van het verhaal'.

Tja. Waar zal ik eens beginnen? Het liefst zou ik mijn hoofd tegen de muur willen rammen. Of liever nog: Aernouts hoofd. Maar ik moet rustig blijven, niet janken en goed nadenken. Allemaal dingen die ik tot nu toe níét heb gedaan. Daarom zit ik nu dus hier.

Ik had eerlijk gezegd niet verwacht dat Pepijn meteen aangifte tegen me zou doen, maar gelijk heeft-ie. Ik denk niet dat hij ooit nog wil horen wat voor een dag ik heb gehad. Maar hij verliep ongeveer zo.

Het is de avond vóór mijn vijftiengste verjaardag, en ik rijd vanaf Schiphol over de A4 richting Amsterdam. De ruitenwissers van mijn auto zwiepen nerveus heen en weer; ze duwen de natte sneeuw naar de zijkanten van de voorruit, waar het wegzakt in een ijzige drab.

Ik ben onderweg naar Aernout in Blaricum, want dat is wat ik op deze avond moet doen. Ik weet niet of ik het nog steeds wíl doen, maar het is nu eenmaal zo gegroeid en het geeft me een bepaald houvast.

Onwillekeurig tast ik met mijn rechterhand naar mijn horloge, en laat mijn vingers over de koele, stalen kast dwalen. Rechtsboven in de lucht zie ik de steeds kleiner wordende lichten van een opstijgend vliegtuig, en hoewel ik weet dat dit nog niet de Qatar Airways van Marloes kan zijn, krijg ik het gevoel of alle lucht uit mijn longen wordt geperst.

Daar gaat ze.

Het liefst was ik aan haar been gaan hangen, maar ik ben dapper blijven lachen totdat ze de paspoortcontrole was gepasseerd. Ik ben zelfs blijven zwaaien naar de laatste glimp van haar kruin, en toen ook dat uit het zicht was verdwenen, kon ik het dikke, branderige gevoel in mijn keel niet langer wegslikken. Ik houd er niet van om te huilen waar anderen bij zijn – waarschijnlijk omdat ik dat te vaak heb moeten doen – maar op Schiphol hoef je je niet te schamen. In een vertrekhal oogt iedereen op zijn eigen manier aangeslagen. Toen Marloes en ik bij de incheckbalie in de rij stonden, draaide op een van de schermen een documentaire over de luchtvaart-anno-toen, getiteld *The Golden Age of Travel*. Je zag beelden van kokette vrouwen, luxe

reiskoffers, heuse cocktails aan boord. Nieuwe, exotische werelden lagen voor het oprapen; het leven was nog in zwart-wit, maar de mogelijkheden leken eindeloos.

‘Er is niks *golden* meer aan vliegen,’ verzuchtte ik, met een knik naar het scherm. ‘De marechaussee patrouilleert hier met automatische geweren; er lopen drugs- en explosievenhonden rond en vóór je überhaupt bent opgestegen kan je koffer in de bagagekelder al worden leeggeroofd.’

Marloes trok haar wenkbrauwen op en schoot daarna in de lach. ‘Relax, Bel. Het komt allemaal goed. Dit is gewoon jouw dag niet.’

Daar had ze gelijk in. Ik wist het, zij wist het – maar ik kon mezelf niet stoppen. In plaats van het nog even gezellig met haar te hebben, ratelde ik maar door: ‘Heb je je lipgloss wel in een apart zakje gedaan? Want dat valt ook onder vloeistof, hè. En straks moet je door een bodyscan. Weet je dat zo’n ding je tampon ziet zitten, met je piercing erbij? Vliegen is een potentiële misdaad geworden, *an accident waiting to happen*.’

Bij de douane sloeg Marloes lachend haar armen om me heen. ‘Bedankt voor de peptalk,’ zei ze, terwijl ze me stevig tegen zich aandrukte. ‘Maar ik ben vandaag niet ongesteld, dus dat scheelt, en ik was niet van plan mijn lipgloss daar te steken.’ Nadat ze me had losgelaten, keek ze me indringend aan. ‘Doe je rustig aan vanavond? En morgen?’

Ik knikte, en beet iets te gespannen op een los velletje van mijn onderlip. *Au, bloed*. ‘Ja, komt goed, schat. Ik ga zo naar Aernout, zoals ieder jaar, en vanavond komt Pepijn.’

Bij de naam ‘Pepijn’ rolde Marloes nog net niet met haar ogen, maar het sentiment was duidelijk. ‘Waarom wil je nog steeds een relatie met die gast?’ heeft ze me vorige week nog gevraagd, toen we bij mij thuis op de bank naar *Black Mirror* lagen te kijken. ‘Je denkt toch zeker niet dat dit liefde is? Is hij niet gewoon een warmwaterkruik om tegenaan te liggen?’ Daar was ik toen best pissig over, zoals je eigenlijk altijd pissig bent wanneer je met een ongemakkelijke waarheid wordt geconfronteerd. Ik ben benieuwd wat Marloes gaat

zeggen als ze straks in India is geland, en ik het haar vertel van Pepijn. Hetzelfde als gisteren, denk ik, toen ze zich bij het passeren van de douane nog één keer omdraaide. ‘Ik wou dat je was meegegaan,’ riep ze. En toen was ze weg.

In de parkeergarage van Schiphol heb ik nog als een kip zonder kop naar mijn Range Rover moeten zoeken; ik was helemaal vergeten bij welke van die Hollandse symbolen ik hem had gezet. (*Koe? Klomp? Cannabis?*)

Toen ik hem eindelijk had gevonden en de motor had gestart, sprong Sky Radio aan en viel ik in de klassieker ‘Afscheid nemen bestaat niet’. Jongens, echt – die Borsato lult maar wat. Mijn beste vriendin, bij wie ik altijd terecht kan, is zes maanden naar Nepal. ‘Fluister mijn naam, en ik kom eraan?’ Met de Jhimpa-vallei valt niet eens te skypen.

Ik had inderdaad met haar mee moeten gaan, maar ik durfde niet.

Over het algemeen zit ik best goed in mijn vel: ik probeer opgewekt en positief te zijn, dankbaar voor mijn comfortabele leven. Maar de dagen rond mijn verjaardag verlammen me. Dat gevoel is de afgelopen zeven jaar niet minder geworden, eerder meer. Het is als een losse tand waar ik niet vanaf kan blijven.

Ook Pepijn zag het niet zitten dat ik naar Nepal zou vertrekken, en al helemaal niet met Marloes. Zij noemt hem een ‘warmwaterkruik’, maar hij noemt háár ‘je fiets met zijwieltjes’, dus ik was erop gebrand hem duidelijk te maken dat ik heus wel zonder Marloes kon functioneren.

Vooralsnog loopt dat echter niet op rolletjes.

Een paar weken geleden heeft Pepijn gezegd dat het hoog tijd werd dat ik mijn verjaardag weer eens fatsoenlijk zou gaan vieren; vooral omdat het dit keer mijn vijfentwintigste zou zijn – een bijzondere gebeurtenis. Hij opperde dat we een mooie reis naar de Seychellen zouden kunnen maken, dan konden we daar meteen onze relatie ‘oppoken’. Een romantisch idee natuurlijk (*of, zoals Pepijn zei: ‘Een vakantie aan zee brengt zand in de snee!’*), ware het niet dat ik dat op-

poken had moeten betalen, zoals ik de afgelopen twee jaar nagenoeg alles heb betaald. Als ik naar hem had geluisterd, had ik nu niet in de bak gezeten. Maar dan was ik ook nog steeds niet van hem af geweest, en dat is ook wat waard, denk ik. Maar ik loop op de zaken vooruit. Eerst even terug naar gisteravond.

Het is inmiddels na negenen, en ik rijd op de A1 waar ik de afslag neem naar Blaricum. Aernout wil dit keer niet bij hem thuis eten, zoals we dat ieder jaar hebben gedaan, maar in de Red Sun waar hij een tafeltje heeft gereserveerd. Dat begrijp ik eerlijk gezegd niet zo goed.

Tuurlijk, de sushi is daar voortreffelijk, maar Janneke (*de tweede vrouw van Aernout; ze was eerst zijn secretaresse, vul de rest maar in*) kan ook geweldig koken. Steeds wanneer ik bij hen binnenkom, word ik verwelkomd door de geur van gefruite uien, knoflook en rozemarijn; een aroma dat allerlei warme herinneringen bij me oproept. Vorig jaar had Janneke een pompoenschotel met zoete aardappelen gemaakt, en het jaar daarvóór een heerlijke ratatouille. Maar dit jaar is alles anders.

De sneeuw slaat steeds onstuimiger tegen de voorruit; mijn knokkels worden wit van het knijpen in het stuur. Ik voel dat mijn ademhaling onrustig wordt, al ben ik niet eens in de buurt van waar het gebeurd is.

Langzaam begint het zweet te prikken in mijn hals. Ik moet mezelf aansporen vóór me te kijken en me niet te laten meeslepen in de aanwas van rondwervelende sneeuwvlokken, in die klote vortex die me terug zuigt in de tijd. *Had ik maar. Had ik maar.*

Een onverwachte *pling* brengt me met een schok bij mijn posities. Ik laat mijn schouders zakken, blaas door mijn neus uit en stuur mijn auto naar een lege parkeerplek. Daar grabbel ik naar mijn telefoon en zie dat ik een selfie heb gekregen van Marloes, die haar duim opsteekt in een vliegtuigstoel. Ik zit!, schrijft ze. Nu kan ik niet meer terug... Waar ben ik aan begonnen?! Gaat het een beetje met je? Voel je je goed? #durfttevragen

Ik schiet in de lach. Alsof Marloes iets níet zou durven vragen. Dat ze zo recht voor z'n raap is, vind ik juist één van haar leukste eigenschappen. En stiekem ook één van de irritantste.

Ik voel me prima, schrijf ik terug, omdat ik dat net iets beter vind klinken dan: 'Ik sta op een parkeerplaats te hyperventileren'. Bijna bij de Red Sun. Spicy Shrimp Rolls coming up! Vlieg voorzichtig... Ik zal je missen! ♥

Het antwoord laat op zich wachten. Een paar keer lees ik: *aan het typen...* maar dan valt het weer stil, alsof Marloes zich een paar keer bedenkt wat ze nu precies wil zeggen. En dan schrijft ze: Ik ga jou ook missen Dit voelt als Peru all over again maar ook weer niet... Middernacht ga ik op je verjaardag toosten. Ik probeer je te bellen vanuit Kathmandu! Xxx

Dat laatste woord blijft nog even nazingen in mijn hoofd: Kathmandu. Wat een pleuris-eind. En dan is ze er nog lang niet. Is dat niet ook een reden die me ervan heeft weerhouden met haar mee te gaan: de extreme reis? De primitieve omstandigheden? En is het niet gewoon wáár wat Marloes me de laatste tijd meerdere malen heeft verweten: dat ik te veel een luxepoes ben geworden?

Pepijn wilde daar niets van horen. Hij zei dat Marloes iemand is die met haar vrijwilligerswerk streeft naar een 'deugdelijkheidsdiploma van het fatsoenscollege'. Maar betekent dat dan dat ik die idealen niet meer heb? En waar ben ik ze dan kwijtgeraakt?

Terwijl ik aanstalten maak mijn auto uit de parkeerplek te rijden, krijg ik nog twee whatsappjes binnen.

De eerste is van Aernout (Ik ben er al; tafeltje rechts achterin – tot zo) en de tweede is een spraakbericht van Pepijn. Hij vraagt heel gewone dingen – hoe het op Schiphol was, of ik al in Blaricum ben – maar zijn stem klinkt... anders, alsof hij een bepaalde opgewondenheid probeert te maskeren. Hij zegt dat-ie van me houdt, en dat hij voor een brainstorm ('over de organisatie van je weet wel, die filmpremière') onverwachts langer op kantoor moet blijven, maar dat ik dat vast niet erg vind want ik ben toch niet vóór halftwaalf thuis – of wel?

Bij dat ‘of wel’ voel ik iets knijpen in mijn buik. Pepijn probeert laconiek te klinken, maar hij lijkt érg graag te willen weten hoe laat hij het precies kan maken. En wat is dat voor geroezemoes op de achtergrond? Wie moesten er nog meer zo laat blijven? Is zij daar soms ook bij?

Ik bel hem meteen maar ondanks dat ik ’m behoorlijk lang laat overgaan, neemt Pepijn niet op. Dat vind ik zo’n irritant fenomeen. *Je hebt me tien seconden geleden een berichtje gestuurd, hoe bestaat het dan dat je niet kunt opnemen? Moet ik soms geloven dat je je telefoon metéén op stil hebt gezet of uit het raam hebt geflikkerd?* Het liefst zou ik het bericht nu aan Marloes doorsturen zodat we het woord voor woord kunnen analyseren, maar ik begrijp dat ik het niet kan maken haar tot op de startbaan lastig te vallen met mijn vermoedens dat Pepijn nog steeds (of alweer) vreemdgaat.

Soms vraag ik me af of vrouwen dat altijd al hebben gedaan: samen de berichten van mannen ontcijferen. Zou een vrouw in het klassieke Rome bij haar beste vriendin zijn langsgegaan met: ‘Moet je kijken wat ik nu weer voor kleitablet heb gekregen?’ Misschien waren mannen vroeger eenduidiger. Of zijn we met z’n allen kommaneuken geworden? Want laten we wel wezen: vandaag de dag moet je ieder geappt woord op een goudschaaltje wegen. Een oké is immers niet hetzelfde als okeee, en okeejj betekent wéér wat anders. De minst positieve variant die je kunt ontvangen is: ok. Dan weet je zeker dat het helemaal niet oké is.

Maar of ook mannen deze nuances kennen?

Ze zouden zich in ieder geval moeten realiseren dat ieder berichtje dat zij naar een vrouw sturen door een aanzienlijk deel van haar adresboek wordt becommentarieerd. Net zoals elke vrouw zo langzamerhand zou moeten weten dat iedere naaktfoto die zij naar een man stuurt, volop onder zijn vrienden wordt gedeeld.

Maar goed, geen overleg met Marloes dus, al kan ik wel ongeveer bedenken wat ze zou zeggen: ‘Gooi die man terug in de ballenbak, Bel. Als iemand je één keer belazert, is dat zijn schuld. Maar als iemand je twee keer belazert, is het toch echt je eigen schuld.’

Ik wéét het. Maar ik ben niet goed in afscheid nemen, kan niks loslaten. Het laatste wat ik wil denken is: *had ik maar*. En Pepijn kan goed neuken. Sorry, zo simpel is het ook. ‘Dat komt omdat-ie zoveel praktijkervaring heeft,’ zou Marloes zeggen. Ook dat is een goed punt, zoals Marloes eigenlijk altijd een goed punt heeft. Als zij me midden in de nacht zou bellen en zou zeggen: ‘Ik sta in het bos met een moeilijk dingetje. Heb jij misschien een dekzeil en een schep?’ zou ik zeggen: ‘Joe, ik kom eraan.’

Niet dat Marloes het type is om met een dergelijk dingetje in het bos terecht te komen. Ik heb haar zes jaar geleden leren kennen, tijdens mijn tussenjaar in Peru. Daar heb ik voor Project Trust in een *aldea* gewerkt, een compound waar kinderen met moeilijke thuissituaties een tijdje kunnen wonen om op adem te komen. Dat zijn vaak kinderen uit arme gezinnen, kinderen met verslaafde of gewelddadige ouders.

Of kinderen zonder ouders. Zoals ik.

Samen met de andere vrijwilligers probeerden Marloes en ik het tehuis tot een thuis te maken. In Peru zeggen ze: ‘Door anderen te helpen, help je jezelf’, en zo heb ik het ook ervaren: het was het voorzichtige begin van een nieuwe kiel onder mijn boot.

Iedere ochtend maakten we het traditionele ontbijt van quinoa-pap met appel en kaneel, en in het weekend kwam onze specialiteit op tafel: wentelteefjes, waarvan we geen idee hadden hoe we die moesten noemen (*turn around bitches?*) zodat we er uiteindelijk maar *Dutch pancakes* van hebben gemaakt. Later begreep ik dat het *French toast* had moeten zijn, dus mocht er in het zuiden van Peru omtrent dit onderwerp culturele verwarring zijn ontstaan, dan zijn Marloes en ik daar persoonlijk verantwoordelijk voor.

Nadat we de hele meute op tijd naar school hadden gedirigeerd, was het puinruimen, de houtkachel aan de gang houden, beddengoed wassen, maïs ontbladeren en kilo’s aardappelen schillen. Het was ongelooftijdzaam louterend om daarmee bezig te zijn. Overzichtelijk ook. Je had een pan met piepers en een mand met maïs – je hoefde niet te denken, je moest gewoon dóén.

's Avonds was het vaak steenkoud, maar we hielden ons warm met het zingen van Peruaanse liedjes en het leren van de bijbehorende dansen. De kinderen moesten sowieso lachen om onze Hollandse houderigheid, maar ze kwamen helemaal niet meer bij toen bleek dat wij tegenover de gepassioneerde *festejo* maar één *Dutch dance* konden stellen: de vogeltjesdans. Maar – en dat moet ik De Electronica's toch nageven – iedereen vindt het meteen leuk; er zit blijkbaar toch iets universeels in die flapperende ellebogen.

Achteraf is mij vaker gevraagd: was het wel verantwoord om daar op je negentiende heen te gaan en voor kwetsbare kinderen te zorgen? Was je zélf niet getraumatiseerd? Natuurlijk was ik getraumatiseerd. Daarom was het juist een verademing om het verhaal van mijn leven voor een aantal maanden te kunnen herschrijven, en iemand anders te mogen zijn.

'Annabel Brinkmeester?'

De deur van mijn cel zwaait open, en ik word ruw teruggeworpen in het nu. 'Present,' zeg ik, terwijl ik onwillekeurig mijn hand opsteek.

Ik kijk naar de agent in zijn uniform en merk dat ik daar na zeven jaar nog steeds de rillingen van krijg. Hij pakt een balpen uit zijn borstzak, loopt wat informatie na op zijn clipboard en zegt: 'Klopt het dat ene... Jan Roet jou zo meteen komt ophalen, met de benodigde papieren?'

Ik knik.

'Is dat je vriend... of een vriend?'

'O god, nee,' lach ik. 'Jan is mijn huurder. Hij is dierenarts.'

De agent kijkt me fronsend aan. 'Is er niet iemand anders die we zouden moeten contacteren? Je ouders misschien?'

Ik ben nog aan het bedenken wat ik daar eens op zal antwoorden (*iets snedigs, of iets bitterds?*), maar de agent is er al klaar mee; voor hem ben ik waarschijnlijk het zoveelste heterdaadje. Hij kijkt terug op zijn clipboard en krabbelt op de papieren. 'Mooi,' zegt hij, terwijl hij met zijn balpen klikt en er duidelijk het zijne van denkt. 'Dan

neem ik je nu mee naar een kamer waar we een aantal formulieren gaan invullen met...’

‘...mijn kant van het verhaal?’

‘Inderdaad. Je krijgt er ook je spullen terug en als we de papierwinkel hebben afgehandeld, kun je wachten op meneer Roet. Of op, wacht – hier staat nog een naam: mevrouw Pater.’

‘Mevrouw wíé?’ vraag ik, terwijl ik het antwoord eigenlijk al weet. ‘Puck Pater,’ verduidelijkt de agent.

Ugh, nee hè. Ik kan me goed voorstellen dat Jan het veel te druk heeft om mijn identiteitsbewijs te komen brengen, maar ik had me eerlijk gezegd niet gerealiseerd dat-ie dan wel eens háár zou kunnen sturen.

Op zich vind ik het best wonderlijk: voor iemand die zo zachtvaardig is als Jan Roet (*‘Zachtaardig? Noem hem maar gerust een puddingbroodje,’ aldus Pepijn*) heeft-ie een kreng van een assistente. Sorry, ik bedoel natuurlijk *paraveterinair* assistente, zoals Puck me een aantal keer nadrukkelijk heeft verbeterd. Zou het door haar naam komen, dat ze het gevoel heeft extra assertief te moeten zijn? Want zeg nou zelf: je zult als volwassen vrouw maar Puck heten. Dat zijn van die namen, zoals bijvoorbeeld ook Pop of Pip of Pleuntje, die alleen leuk zijn in de onderbouw.

Toen Puck laatst met een cliënt van de kliniek buiten stond te roken en ik nietsvermoedend uit mijn auto stapte, besprong ze me bijkans vanwege de ‘bontkraag’ aan mijn winterjas, met het afschuwelijke verhaal dat die arme wasbeertjes via hun anus worden geëlectrocuteerd. Dat is op zich natuurlijk een valide punt, maar sommige mensen hebben er een handje van hun morele gelijk te hanteren als een natte handdoek om je mee te *bitch-slappen*. Puck is er daar één van.

Toen ik antwoordde dat ze haar panty uit de knoop kon halen omdat ik nooit echt bont zou dragen en dit dan ook *fake fur* was, kreeg ik dáár weer een preek over. Nepbont hield volgens Puck het beeld van de dierenvacht als modeartikel in stand, en de vervaardiging ervan was ook nog eens slecht voor het milieu. Ja, nu jij weer. En dát komt mij dus misschien van het politiebureau halen.

De praktijk van Jan heet trouwens Roet66, naar de Amerikaanse Route 66. Ik weet dat Jan erg op die naam is gesteld (*iets met een life-changing reis die hij heeft gemaakt; het fijne weet ik er niet van*) dus ik maak me zorgen over wat er moet gebeuren als er straks écht – zoals Aernout beweert – al een koper voor de Orthoskade blijkt te zijn, en hij of zij de dierenpraktijk er niet in zal willen hebben.

Niet dat Jan zich zomaar door de nieuwe eigenaar zal laten afscheppen, en die assertieve Puck al helemaal niet. Zij heeft niet voor niets een ingelijste poster in de wachtruimte opgehangen, met daarop het bekende citaat van Mahatma Gandhi: ‘De beschaving van een volk is af te meten aan de mate van respect waarmee ze met hun dieren omgaan.’

Nu is het wellicht een tikje pretentius om met Gandhi in discussie te gaan, maar er valt op deze uitspraak wel wat af te dingen, vind ik. Dus dat zei ik ook tegen Jan, toen hij laatst buiten in het winterzonnetje een cappuccino zat te drinken op de onderste treden van de trap, en mij (tot mijn verrassing, mag ik wel zeggen) er ook eentje aanbood. Ik zei dat ik nooit zou vergeten hoe bitter een gestrande vluchteling had geklonken, toen zij in de ijzige kou met haar kind aan de grens van Macedonië was blijven steken. ‘Welkom in Europa,’ zei ze tegen de Duitse tv, ‘waar de honden binnen mogen wonen, en wij buiten moeten slapen!’

Ik vroeg aan Jan hoe hij daartegenaan keek: of respect voor dieren daadwerkelijk met beschaving te maken heeft, zoals Gandhi zegt, of dat de interpretatie daarvan eerder iets cultureels is. In China bijvoorbeeld eten ze hond; dat vinden wij maar niks. Maar wij eten op onze beurt koe, en dat vinden ze in India maar niks. Ik weet nog dat Jan daar niet een-twee-drie antwoord op gaf, maar enigszins verbaasd naar me keek; waarschijnlijk vanwege de alom als geldig veronderstelde formule: (Range Rover + Gucci-tas) x Rolex = *shit for brains*.

Toen ik verderging met: ‘Ik heb een tijd in Peru gewoond en daar...’ viel hij me verwonderd in de rede. ‘In Peru?’ Hij had duidelijk niet verwacht dat ik ooit verder was geweest dan Ibiza. ‘Uh-huh,’ knikte ik. ‘En daar eten ze graag *cuy*, dat is cavia. Het schijnt te smaken als

een mix tussen konijn en varkensvlees, maar ik heb het nooit geprobeerd. Ik kon het niet over mijn hart verkrijgen. Ik had vroeger zelf twee cavia's: Wes en Yo.'

'Mijn complimenten,' lachte Jan. 'Voor het niet eten van cavia én voor de namen. Die heb ik in mijn praktijk niet eerder gehoord.' Hij keek me stralend aan, en ik werd verrast door de vrolijke twin-
kel in zijn ogen. 'Ik ken wél een Dolce en Gabbana. Dat zijn twee
buidelratten.'

Nu schoten we allebei in de lach.

'Ik denk dat Gandhi onze algemene attitude tegenover dieren be-
doelde,' zei Puck, die blijkbaar had meegeluisterd en zich ongevraagd
vanuit de deurpost in het gesprek mengde. 'Wij mensen hebben
immers de macht om het leven van dieren geweld aan te doen. Die
macht hebben zij nauwelijks over ons.' De glimlach op mijn gezicht
bevroor ter plekke. Dat laatste had ze nou net niet moeten zeggen.

Terwijl ik in gedachten verzonken achter de agent aan loop – de
gang door, de trap op en een andere gang in – draait hij zich plots
naar me om, tikt op zijn clipboard en zegt: 'Zie ik het goed? Ben jij
jarig vandaag?' Vóór ik daar op kan reageren, voegt hij eraan toe: 'Dit
lijkt me niet de meest ideale manier om aan een nieuw levensjaar te
beginnen, of wel?'

Nee? Zou je denken joh, meesterbrein?

We stoppen bij een balie waar de agent door een vrouwelijke col-
lega met een opgewekt: 'Goedemiddag, Paul' wordt begroet. Ze reikt
hem een bundel paperassen en een plastic bakje aan, met daarop:
BRINKMEESTER, A. Zodra ik mijn Rolex tussen de spullen zie liggen,
maakt mijn hart een sprongetje. 'Ehm... Paul,' vraag ik voorzichtig,
'zou ik mijn horloge misschien nu al terug mogen?'

De agent kijkt me zijdelings aan.

'Het is meneer Daniëls,' zegt hij koeltjes. 'Geen Paul. En alles op
z'n tijd.' Hij draait zich terug naar de balie en vraagt: 'Is de 12 leeg?'

Nadat dit bevestigend is beantwoord, gaan we ‘de 12’ binnen.

Het is een spaarzaam ingerichte kamer zoals ik die wel eens in *Flikken Rotterdam* heb gezien, met een grijze kantoortafel tegen de muur en wat stoelen eromheen. Waarschijnlijk omdat ik dit alleen van televisie ken, heb ik het gevoel dat ik in de verkeerde film zit. Ik verwacht hier toch eigenlijk met een reprimande (*en oké, misschien ook een afbetalingsregeling*) vanaf te komen, want kom op zeg: aan-gifte? Tegen mij?

Daniëls schakelt een laptop in en legt het dossier op tafel.

Terwijl ik ga zitten, probeer ik mijn meest ontspannen ‘dit is allemaal één grote vergissing’-gezicht op te zetten, maar ondertussen loer ik als een havik naar mijn iPhone in het plastic bakje. Als je maar wéét wie ik straks als eerste ga bellen en door de telefoon ga trekken.

Ik begrijp natuurlijk heus wel dat dit vooral mijn eigen domme schuld is en niet die van Pepijn, maar Jezus, een beetje compassie van zijn kant had wel gemogen.

‘Zo, Annabel Brinkmeester... het feestvarken,’ begint de agent, terwijl hij zijn vinger nat maakt en vervolgens door de formulieren bladert.

‘Tja, menéér Daniëls, wat zal ik eens zeggen,’ antwoord ik zo opgewekt mogelijk. *‘Happy birthday to me.’*

Maar zodra de computer is opgestart, lijkt Daniëls mij en mijn verjaardag alweer vergeten. Hij begint uitgebreid te typen, te klikken en te scrollen, en dan opeens, zonder van het scherm op te kijken, vraagt hij: ‘Vóór mij zit Annabel Florine Jolijn Brinkmeester, geboren op 22 februari 1994 te Blaricum, woonachtig aan de Orthoskade 66 in Amsterdam?’

‘Eh, ja? Dat klopt.’

En dan gaat hij weer door met wat ongetwijfeld het afvinken van allerlei protocollen is. *Kom op, Bel, zet al die psychologiecolleges eens aan het werk. Sympathie begint met het vinden van een gemene deler.*

‘Meneer Daniëls?’ probeer ik, nadat ik eerst nogal opzichtig heb gekucht. ‘Mag ik u wat vragen?’

‘Hmm?’

‘Is het waar wat ik eens heb gelezen, dat politieagenten een eigen jargon hebben, zoals “ABC’tje” voor Amsterdamse Beroeps Crimineel?’

‘Dat is correct.’

‘En als er afrekeningen zijn in het criminele milieu, heet dat dan echt een “TOM’metje”: Tuig Onder Mekaar?’

Eindelijk haalt agent Daniëls zijn ogen van het scherm. Hij kijkt me aan, en er speelt zowaar een glimlach rond zijn mond. ‘Ook dat is correct.’

‘En eh... hoe zouden jullie mijn geval noemen?’ vraag ik met een voorzichtig lachje. ‘Is daar ook een geinige afkorting voor?’

‘Dit?’ zegt Daniëls, terwijl hij met zijn dikke wijsvinger op het dossier tikt. ‘Dit heet gewoon fraude.’

Hm. Misschien is het vinden van een gemene deler net iets makkelijker wanneer je niet verdacht wordt van een strafbaar feit.

‘Nou...’ probeer ik het luchtig te houden, ‘de Belastingdienst tilen, dat is fraude. Maar om mij in een badjas door het Conservatorium Hotel te paraderen en achter in een boevenwagen te gooien, alleen maar omdat ik toevallig even de juiste papieren niet bij me had – dat had toch niet per se hoeven?’

‘Identiteitsfraude is niet iets wat wij licht opnemen, mevrouw Brinkmeester. Daar is niets toevalligs aan.’

Identiteitsfraude? Langzaam begint het tot me door te dringen wat er gisteravond nu eigenlijk gebeurd is, en hoeveel erger ik het daarna nog voor mezelf heb gemaakt. *Fok. Wat heb ik gedáán?*

Een gevoel van onrust baant zich vanuit mijn maag een weg omhoog. Dit gaat geen reprimande worden maar een dik, vet strafblad.

‘K-kijk, het zit zo,’ zeg ik, terwijl mijn stem plots schor is gaan klinken en verdomme nog overslaat ook. ‘Pepijn Hilman is mijn vriend...’

‘*Ex*-vriend. Daar is hij heel duidelijk over.’

‘Ja, oké. Maar dat is pas iets van, wat zal het zijn, de afgelopen twaalf uur. Daarvoor waren Pepijn en ik twee jaar samen, en...’

‘Twee jaar of twee minuten – voorbij is voorbij. Het is niet zo dat je daarna nog een soort uitrolperiode krijgt waarin je nog eens uitge-

breid kunt gaan winkelen met zijn creditcard, en kunt inchecken in een vijfsterrenhotel onder de naam Pepita Hilman.’

Pepita? Mijn god. Hoe dronken wás ik?

‘Luister, ik had het heus wel zelf willen betalen, zoals ik nagenoeg alles heb betaald, tot mijn eigen fokking feestje aan toe. Maar ik had net van Aernout van der Meer te horen gekregen dat mijn creditcards waren geblokkeerd. Én dat de leasemaatschappij in de loop van de volgende ochtend mijn Range Rover zou komen ophalen. Dat is ongeveer... nu.’

‘Wacht even – wie is Aernout van der Meer?’

‘Mijn vermogensbeheerder.’

Daniëls stoot een spottend lachje uit. ‘Jij hebt een vermogensbeheerder?’

‘Ja. Maar ik zou hem je niet aanraden.’

Nu ik weer aan Aernout denk en aan wat hij me gisteravond geflikt heeft, breekt het koude zweet me uit. *Ik moet hier weg. Ik moet orde op zaken gaan stellen. Op alle fronten.*

‘Dus jij wilt beweren dat je een vermogen hebt?’ vraagt agent Daniëls op een toon die me begint te irriteren.

Ik sla mijn armen over elkaar. ‘Wil je het lange of het korte verhaal?’

‘Ik wil het wáre verhaal. Want als jij daadwerkelijk een vermogen hebt, waarom zou je dan de creditcard van een ander plunderen?’

‘Wat nou, met je “plunderen”? Ik heb de afgelopen twee jaar zoveel voor Pepijn betaald. En weet je wat ik daarvoor teruggekregen heb? Leugens. Meneer bleek vreemd te gaan met de níeuwe stagiaire Media & Cultuur. Wat maar weer eens bewijst: zoals je eraan komt, kom je er ook af.’

‘Dus het feit dat jij binnen een paar uur € 2875,- hebt uitgegeven op de creditcard van meneer Hilman was eigenlijk een soort... wraakactie?’

‘Dat vind ik een groot woord. Pepijn heeft gisteravond in alle consternatie zijn portemonnee bij mij laten liggen. Die wilde ik terugbrengen. Met een omweg, zeg maar.’

‘Dus je ontkennt deze handelingen niet?’

‘Nee, ik ontken ze zeker niet.’

Ik heb het nog niet gezegd, of Daniëls begint weer druk te typen.

‘Hé, wacht even,’ veer ik op, ‘heb ik hiermee een bekentenis afgelegd?’

‘Ja.’

Shit. Daniëls kan een triomfantelijke glimlach nauwelijks onderdrukken. ‘Heeft die “vermogensbeheerder” van jou je nooit uitgelegd dat je van andermans geld moet afblijven?’ vraagt hij zonder zijn ogen van het scherm te halen. *Ha, die memo heeft Aernout zélf niet gehad.*

‘Ik zie heus wel dat je me niet gelooft,’ zeg ik met een wrang lachje, ‘maar voor wat het waard is: ik kan het zélf amper geloven. Hoe bestaat het dat *poef!* mijn geld er opeens niet meer is?’

‘Tja, dat gevoel heb ik ook aan het eind van iedere maand, maar...’

‘O ja? Is dat zo? Heb jij ook wel eens 2,7 miljoen euro verloren? Zomaar, aan het eind van de maand?’

Even kijkt hij me verwonderd aan, maar al snel haalt hij zijn schouders op. ‘Ik kan je aanraden om gewoon de tering naar de nering te leren zetten. Dat maakt een betere indruk op de rechter. En op je cv.’

Ik open mijn mond om iets te zeggen, maar precies op dat moment grabbelt de agent in het plastic bakje, vist mijn horloge eruit en laat het aan zijn wijsvinger boven de tafel bungelen.

‘Ik weet niet wat er waar is van jouw indianenverhalen, maar één ding weet ik wel: zolang jij je een heuse Rolex Daytona kunt permitteren, valt het wel mee met dat zogenaamde geldgebrek. Of heb je dit horloge soms ook illegaal verkregen?’

Hij heeft het nog niet gezegd, of er knapt iets in me. Ik spring op uit mijn stoel en gris het horloge zo ongecontroleerd uit zijn handen dat ik over mijn eigen voeten struikel. Ik verlies mijn evenwicht, val zijdelings tegen de muur en klap er met mijn jukbeen tegenaan. Daarna zak ik naar de grond, maar in mijn hoofd blijf ik vallen, dieper en dieper *down the rabbit hole* – terug naar die ene avond, nu zeven jaar geleden.

3

Ik vierde mijn achttiende verjaardag in De Kapel in Bussum; een voormalige gebedsruimte die tot feestlocatie is omgebouwd.

Mijn *sweet sixteen* had ik nog thuis gevierd en dat was echt een topfeest, eentje voor in de boeken, zal ik maar zeggen. Het thema van destijds was ‘Inside-Out’, met de bedoeling dat iedereen z’n kleding binnenstebuiten zou dragen. Maar in het heetst van de strijd ging er ook behoorlijk wat huisraad van *inside* naar *out*, en de volgende dag bleek onze tuin niet alleen bezaaid met stoelen, bordes en bierflesjes, maar ook met peuken, stukken pizza en een gebruikte tampon (*vraag het me niet, ik heb géén idee*). Tel daar nog wat lege wietzakjes en andere partywrappers bij op, en mijn vader zei: ‘Prima, die feestjes, maar níét meer bij ons.’

Klonk niet onredelijk. Zo was het dus De Kapel geworden, en de avond vóór mijn achttiende verjaardag barstte de ruimte uit zijn voegen.

Ik had eerst het traditionele damesdiner gegeven (daar hadden we ’m al flink geraakt, wat nauwelijks valt te voorkomen met drankspelletjes als *Never Have I Ever*) en vanaf een uur of elf stroomden de jongens binnen. Via een vriendinnetje wier vader in het artiestenmanagement werkt, had ik een geweldige dj kunnen boeken. We zouden met z’n allen gaan aftellen naar middernacht – en het was áán.

Ik had nog getwijfeld of ik mijn feest niet na de eindexamens zou moeten geven, maar in die periode steekt het halve Gooi de vlag uit. Ieder jaar ontstaat er een hausse aan examenfeesten en ‘18’-diners, waardoor je vrienden het gevoel kunnen krijgen dat ze moeten kie-

zen. Dus ik dacht: een lekker dansfeest in de koude februarimaand is precies de goede ankeiler om de SE-weken mee in te gaan. Het eindexamen doemde al op aan de horizon; als een waterval waar onze plezierboot onvermijdelijk op af zou stevenen. Maar het kotsen van de spanning (én de illegale handel in Ritalin) zou nog twee maanden op zich laten wachten; vooralsnog lag de wereld voor ons open. We voelden ons hemelbestormers, op de drempel van het volwassen leven, dansend op de vulkaan.

Inmiddels weet ik wie van ons zou gaan slagen, en wie niet. Ik weet ook nog heel goed wie op spieken zou worden betrappt en ‘cum fraude’ van school zou worden gestuurd, om jaren later met een brede glimlach op een feestje op te duiken, fris afgestudeerd in Internationaal Recht.

Nederland, het land waar je nooit écht ergens voor gestraft wordt – tenzij je je verjaardag viert in het verkeerde jaargetijde. Later kon ik nog maar één ding denken: *had ik maar*. Die gedachte maakte me gek.

Nog steeds, eigenlijk.

Tegen middernacht kwamen mijn vader en moeder naar De Kapel om op het kleine podium naast de draaitafel op mijn achttiende verjaardag te toosten. De dj begon mijn nieuwe levensjaar met spuitende vuurwerkfontein en ‘Brand New Day’ van The Wizard of Oz, misschien wel het meest euforische nummer ooit gemaakt. Terwijl mijn vader onder luid gejuich de champagne ontkurkte en de glazen begon te vullen, kreeg ik van mijn moeder een mooi ingepakt verjaardagscadeau. Nadat het me was gelukt de doos te openen (*sierlijk geknoopte linten en een paar shotjes zijn niet de meest ideale combinatie*) kwam er een schitterende Rolex Daytona te voorschijn. Op de achterzijde van het stalen horloge hadden mijn ouders twee getallen boven elkaar laten graveren: 18 en 66.

De 18 spreekt voor zich; de 66 was een familiegrapje. Mijn vaders verjaardag is op 6 augustus en die van mijn moeder op 6 november; samen waren ze ‘dubbel zes’. Al sinds hun studententijd, toen ze elkaar in Leiden leerden kennen, hadden ze het gevoel dat dit hun

geluk zou brengen. Mijn vader zei ook graag dat ik voor het geluk was geboren, en lange tijd leek dat ook zo te zijn. Achttien jaar, om precies te zijn.

Ik kom uit een warm en harmonieus gezin. Ik weet dat het *bon ton* is om te zeggen dat je een kutjeugd hebt gehad, maar afgezien van een paar puberale aanvaringen uit de categorie: ‘Hoezo mag ik van jullie niet met een *fake* ID naar Loveland?!’, was ons gezinsleven helemaal prima. We woonden in een mooie, vrijstaande villa in Bussum, het huis waar mijn tante Julia nu met haar man en kinderen woont.

Mijn vader, Floris Brinkmeester, was een succesvolle effectenhandelaar. Mijn moeder Jolijn had ervoor gekozen haar loopbaan als communicatie-adviseur op een laag pitje te zetten totdat ik zou gaan studeren. Ik weet dat mijn ouders dolgraag een broertje of zusje voor mij hadden gewild, maar het was ze niet gegund. En dus kwam er een hond: Binkie, een yorkshireterriër. Het was een zachtaardig maar ook uitgelaten hondje, een echt gezelschapsdier dat overal met zijn snuit vooraan wilde staan. Met zijn korte pootjes ploeterde hij dapper met ons door de sneeuw als we in de tuin ballen gingen rollen om er een sneeuwpop van te maken, maar hij krulde zich net zo lief onder een dekentje op de bank, om samen met mij hele seizoenen van *Grey's Anatomy* te kijken.

Binkie lag ook altijd aan onze voeten onder de tafel als we bordspelletjes deden, en wat hébben we er daar veel van gedaan. Mijn ouders lieten mij op zich wel gamen (zeker nadat ik had gepleit dat mijn *FarmVille*-dieren anders de hongerdood zouden sterven, een argument waar met name mijn moeder heel gevoelig voor bleek te zijn), maar ik mocht geen uren achter de computer. Het spelen van bordspellen daarentegen werd volop gestimuleerd: met elkaar, met vriendinnen, als de burens weer eens kwamen binnenvallen. Toen ik op de lagere school zat, speelden we vooral spellen als Drakenwraak en Barricade. Later kwam daar allerlei andere titels bij, zoals Monopoly, Backgammon, Kolonisten van Catan.

Maar wat we ook speelden, op de een of andere manier kreeg ik

het altijd voor elkaar om mezelf met dubbel zes uit de problemen te gooien. Daar moesten mijn ouders dan om lachen, en ze zeiden vaak gekscherend dat ze me, zodra ik oud genoeg was, zouden meenemen naar Las Vegas.

Het is er nooit van gekomen.

‘Verlaat de gevangenis zonder te betalen’ – dié worp zou ik momenteel goed kunnen gebruiken. Maar ik vrees dat mijn *lucky hand* al jaren niet meer zo heel *lucky* is.

Twee dagen vóór mijn achttiende verjaardag was onze Binkie plots verdwenen.

Mijn moeder wandelde met hem in het bos dat grenst aan de Blaricumse hei toen hij een van de vele wilde konijnen in het vizier kreeg. Binkie stooft achter het beestje aan, verdween tussen de bomen, en keerde nooit meer terug. Hij was al een tijdje kortademig en volgens de dierenarts had hij last van hartritmestoornissen, dus de kans was groot dat onze kleine terriër van de opwinding in elkaar was gezakt. Twee dagen lang hebben we overal gezocht, maar er was geen spoor van Binkie te bekennen.

Het idee dat hij misschien pijn had en ergens tussen de struiken lag weg te kwijnen, was onverdraaglijk. Het maakte iedereen verdrietig, maar mijn moeder nog het meest. Ik ging overdag naar school en mijn vader naar zijn kantoor, dus mijn moeder bracht veruit de meeste tijd met ons hondje door. Hij ging zelfs mee boodschappen doen, voor op de fiets, kaarsrecht in een mandje. Mijn moeder voelde zich schuldig over Binkies verdwijning. Ze had als baasje gefaald, vond ze zelf, en dat idee kreeg ze maar moeilijk uit haar hoofd.

Te midden van de feestelijke voorbereidingen voor mijn achttiende verjaardag trok Binkies lege mand een flinke wissel op ons gezin. Ieder blaftje deed ons naar de deur rennen, en 's nachts lagen we met gespitste oren in bed. Maar de grootste impact van zijn verdwijning moest nog komen.

Nadat mijn ouders me uitgebreid hadden gefeliciteerd en het horloge bij me hadden omgedaan, gingen ze terug naar huis. ‘We willen niet van die oudere jongeren zijn,’ zei mijn moeder met een knipoog, ‘die lekker tof blijven hangen op het feestje van de jongelui.’ Maar van mij hadden ze de hele avond mogen blijven. Nee, ze hadden *moeten* blijven. Voor altijd.

Omdat mijn vader moest rijden, had hij nauwelijks van de champagne gedronken, maar er waren genoeg gegadigden voor de aangebroken fles Moët. Mijn moeder gaf me een kusje op mijn voorhoofd, zoals ze dat vroeger altijd deed, en mijn vader zei: ‘Dit is jóúw moment, schat, het begin van een heel nieuw leven.’

Ik kreeg nog een dikke knuffel, en toen gingen ze weg.

Bij de deur van De Kapel keek mijn vader nog een keer om. Hij zwaaide, en stak zijn duim naar me op. Ik geloof niet dat ik ooit méér van mijn ouders heb gehouden dan op die avond.

De deur was nog niet achter hen dicht gevallen, of de dj gooide het volume omhoog. Apetrots liet ik het horloge aan mijn vriendinnen zien, en samen sloegen we de rest van de champagne achterover. Drinken deden we al een jaar of twee (*je hoeft in het Gooi maar een wodka-boy te bellen en hij brengt de flessen op z’n scooter bij je thuis*), maar in tegenstelling tot een groot deel van mijn vrienden was ik nooit zo happig geweest op drugs. Maar toen toverde Thies Kamerbeek – een jongen die ik al langer leuk vond en waarvan ik had besloten dat vanavond maar eens dé avond moest zijn – een zakje bontgekleurde pillen tevoorschijn.

Toen hij zag dat ik daar enigszins aarzelend naar keek, schoot hij hardop in de lach. ‘Je bent nu toch achttien? We gaan lekker naar de klote vanavond!’ Thies pakte één pil uit het zakje, een roze met een sterretje erop, en rolde hem uitnodigend tussen zijn duim en wijsvinger. ‘*Happy birthday to you,*’ zong hij in mijn oor, ‘*happy birthday to you...*’

‘Wil ik eh... weten wat dit is?’ vroeg ik, nog steeds een beetje weifelend. ‘Is-ie wel veilig? Niet zo’n ding dat is versneden met gootsteenontstopper, of zo?’ Weer die schaterende lach. ‘Wie geeft er een

fuck om veilig?’ zei Thies. ‘Laat het gewoon over je heen komen. Weg met die controle, niks is zeker in het leven, laat het gewoon gebeuren!’

Eerlijk gezegd had ik die pil niet eens niet gehoeven want ik wilde hém, en als het er vanavond eindelijk van zou komen, hoefde ik daar geen roze olifanten bij te zien. Maar ik zag iets onweerstaanbaars in zijn ogen: de belofte van volwassenheid, van een nieuwe, spannende fase waarin ik niet meer de Annabel van de goede cijfers en de bordspelletjes zou zijn (*fok die dubbel zes*) maar een wildere variant van mezelf.

Thies had gelijk: waarom ging ik niet gewoon los? Er is inderdaad niets zeker in dit leven; je hebt alleen het nu, en nu wilde ik hém, dus wat boeit het, doe die pil er maar bij. Ik spoelde de xtc weg met een flinke slok bier, waarna drie uur van totale onbezorgdheid volgden.

Mees en Jelle Brandenburg, de getalenteerde hockeytweeling uit het eerste elftal van Naarden, kwamen als verrassing nog met een grote fles lachgas op de proppen. Binnen de kortste keren hing iedereen aan een ballonnetje en in een niet te stoppen lachstuip. Voor zover ik me die avond kan herinneren, was het één groot geluuksmoment. Ik keek naar de deinende massa van mijn vrienden; springend en hossend in een wonderlijke, veelkleurige golfbeweging van dans en drank en drugs, en ik voelde alleen maar liefde.

Terwijl ik met Thies tegen een muur stond te zoenen, kwamen twee politieagenten binnen, een wat jongere gast met kort, blond haar en een oudere man met een kale kop. Ze waren duidelijk op zoek naar mij.

Ik liet Thies los en dacht: *shit, geluidsoverlast*. Daar had mijn moeder me nog zó voor gewaarschuwd. De omwonenden van De Kapel waren niet altijd even gelukkig met de luidruchtige feestjes van het ‘Gooise geteisem’, zoals een buurtbewoonster het volgens de verhuurder had geformuleerd, dus mijn ouders hadden een heuse decibel-clausule moeten ondertekenen op straffe van ontruiming. Ik dacht dat we qua geluidsniveau nog wel goed zaten, maar ja, ik zag ook roze olifanten.

Een aantal van mijn vrienden begon te joelen: ‘Hey – de popo’s!’, en vanaf dat moment werd het al snel een chaos. De dj had zijn koptelefoon op en zat helemaal in zijn eigen wereldje. Ik gebaarde naar hem dat-ie de muziek zachter moest zetten, maar hij begreep hij me verkeerd en gooide het volume nog verder open. Plotseling brak het zweet me uit.

Het leek opeens zo warm in De Kapel, alsof alle zuurstof uit de ruimte was gezogen. Alles begon te draaien als in *De Schreeuw* van Edvard Munch, en ik stond te tollen op mijn benen. Ik kon het gewoonweg niet geloven: de allereerste keer dat ik drugs had gebruikt, stond meteen de fokking politie voor m’n neus. Ik draaide me om en vroeg paniekerig: ‘Thies, hoe groot zijn mijn pupillen?’, maar Thies stond zelf behoorlijk out of it mee te deinen op de muziek.

De blonde agent was als eerste bij me. Hij probeerde me aan mijn arm mee te trekken, maar het leek of die van spaghetti was. Hij werd langer en langer, en ik hoorde mezelf zeggen: ‘Yo, man, chill, een gevalletje geluidsoverlast kunnen we toch ook wel hier oplossen?’

Ik begreep niet zo goed waar ze me mee naartoe wilden nemen, maar ik dacht dat het binnen misschien minder zou opvallen in wat voor staat ik was dan buiten in het halletje, onder het licht van de tl-buis. Dus ik rukte me los en keek daarna verwonderd naar mijn hand; de vingers leken wel een zeeanemoon die zachtjes wuifde in het water, en ik weet nog dat ik dacht: *wow, dat is mooi*. Maar toen boog de politieagent zich naar mij toe en zei in mijn oor: ‘Je moet nu met me meekomen, want je vader is boos.’

Die boodschap bracht mij weer enigszins bij mijn positieven.

Dat de burens hadden geklaagd was tot daaraan toe, maar mijn lieve papa die dit allemaal had betaald en zojuist nog hier was, als dié boos was... dat zou ik echt heel vervelend vinden.

Ik gebaarde weer naar de dj dat het zachter moest, en eindelijk ging het volume iets omlaag. Prompt begon een aantal van mijn vrienden op hun vingers te fluiten, en nadat Mees en Jelle baldadig waren gaan zingen: ‘Popo’s eruit, popo’s eruit’, deed binnen de kortste keren de hele Kapel met hen mee: ‘Popo’s, popo’s, popo’s eruit!’ Ze lachten en

ze klaptten, en het gejoel ging harder en harder, en weer boog de blonde agent zich naar mij toe. ‘Hoor je wat ik tegen je zeg,’ probeerde hij druk gebarend boven het rumoer uit te komen, ‘je vader is boos en je moeder is thuis!’

En ik dacht: *ja, ja, ik hoorde je de eerste keer ook al*, maar toen had de andere politieman, die met dat kale hoofd, de dj-tafel bereikt en hij trok in één keer de stekker uit het geluid. Daarop galmde de stem van de blonde agent door de stilgevallen ruimte: ‘Annabel Brinkmeester! Je vader is dood en je moeder ligt in het ziekenhuis!’

En zo werd 22 februari niet alleen de dag waarop ik ben geboren, maar vooral ook de dag waarop een groot deel van mij is gestorven.

Iemand moet mij achter in de politieauto hebben gezet maar wie dat was, kan ik me niet herinneren. Het was in ieder geval níét Thies; die lapzwans had zich schielijk met zijn pillen uit de voeten gemaakt.

Geen van mijn vriendinnen mocht mee naar het ziekenhuis. Daarvoor was de situatie te ernstig, zei de politie, een redenering die ik nog steeds niet helemaal begrijp. Terwijl de agenten in volle vaart naar Blaricum reden, zat ik achterin te spacen; mijn oren suisden en mijn hartslag bonsde in mijn slapen. Natte sneeuw sloeg rondtollend tegen de voorruit; als een malende, zuigende draaikolk die me probeerde mee te trekken naar een andere dimensie. Ik was ervan overtuigd dat ik hallucineerde, dat de xtc van Thies wel degelijk met gootsteenontstopper versneden moest zijn.

Want kom op – mijn vader dood en mijn moeder in het ziekenhuis? Dat kón helemaal niet want ik had mijn ouders zojuist nog gezien; ik had ze gekust en omhelsd, en kijk hier: om mijn pols zat toch het horloge dat ik van hen had gekregen? Met trillende vingers rukte ik aan de bandjes van mijn hakken; ze moesten af, en wel nú, omdat ik het gevoel had dat ik ieder moment klaar moest zijn om weg te kunnen rennen.

Maar waarnaartoe?

Ik herinner me de lege, donkere gangen van het Tergooi-ziekenhuis en de weeïge hospitaalgeur van jodium, urine en desinfecterende zeep.

Ik herinner me ook de zijdelingse blikken van het verplegend personeel. Ik had kunnen zweren dat ze afkeurend naar me keken; naar dat verwilderde meisje met haar uitgelopen mascara, haar grote pupillen en die veel te hoge hakken als dode vogeltjes in haar hand.

We gingen een hoek om en daar zat mijn tante Julia, de zus van mijn vader, onbedaarlijk te huilen met een dunne ziekenhuisdeken om haar schouders. Ik wilde niets liever dan haar omhelzen, maar ik kreeg mijn armen niet omhoog. Een van de artsen zette me op een stoel en deed blauwe ziekenhuisslofjes aan mijn blote voeten. Toen ik haar wilde bedanken, bleek mijn onderkaak zo vast te zitten dat ik nauwelijks kon praten. Die klote-klote-klotedrugs.

Vóóordat ik kon zeggen dat ik er niet klaar voor was, dat ik nog helemaal niet begreep waar ik klaar voor moest zijn, werd ik onder de arm gepakt en een kamer binnengeleid. En daar lag mijn mama, te midden van allerlei indringende piepjes aan de beademing; met bloeduitstorting rond haar ogen en snijwonden in het gezicht. Ik zakte van schrik door mijn benen, en het lukte me nog maar net om op de rand van het bed te gaan zitten. Voorzichtig pakte ik haar hand, die koud en klam aanvoelde; als een kipfilet uit de koelvitrine. ‘M-mama...’ stamelde ik, ‘... mama?’

De infusen en de drains gaven me de rillingen, maar tegelijkertijd kon ik mijn ogen er niet van afhouden. Ik móést blijven kijken, naar het bloed en het wondvocht dat zich door de plastic slangetjes heen leek te vreten. Achter mij hoorde ik de blonde agent vertellen over de fietser die alles had gezien; over de loslopende hond die plotseling de weg op was gerend. Over de natte sneeuw en de onverhoedse ruk aan het stuur. En toen die boom.

Mijn vader was op slag dood geweest, en de gebroken ribben van mijn moeder hadden haar longen doorboord.

De agent was nog niet uitgepraat, of pal voor mijn ogen begonnen de slangetjes te krioelen als een hongerige, vleesetende plant. Ge-

schrokken draaide ik me naar de zaalarts, maar net als de politieman leek zij niets abnormaals in de kamer te zien. Ja, behalve mij dan.

‘Kijk nou wat er gebeurt!’ riep ik, terwijl ik met trillende vingers naar mijn moeder wees. ‘Die tentakels, ze kronkelen zich om haar heen. Straks persen ze nog het laatste beetje lucht uit haar longen!’

Daarop kwam mijn tante Julia, ongetwijfeld gealarmeerd door de paniek in mijn stem, de kamer binnen rennen. ‘Sjuul,’ hijgde ik, ‘die slangen... ze willen mama meenemen! Ze pakken haar helemaal in. Kan jij alsjeblieft papa gaan halen? Hij moet ons komen helpen!’

En toen ging het mis.

Ik wilde klauwen naar al die infusen, maar mijn tante begon te huilen en de arts hield me samen met de politieagent op gepaste afstand van het bed. ‘Zien jullie het dan niet,’ riep ik, ‘die tentakels wikkelen mama steeds verder in; ze verstikken haar.’

Het gebeurde recht voor mijn ogen (*ik zie het nog steeds zó voor me*) maar niemand wilde me geloven.

Plots werden de piepjes één langgerekte piep. De zaalarts kwam onmiddellijk in actie, en ook de toegesnelde verpleegkundigen deden verschrikkelijk hun best.

Daarna herinner ik me niks meer.

Twee dagen na het overlijden van mijn ouders werd er naar huis gebeld: een jager had een kadaver van een hond in het bos gevonden, en uit de chip was gebleken dat het onze Binkie was. Of ik het stoffelijk overschot wilde komen halen, om het te begraven of te cremen?

Er trok een huivering langs mijn ruggengraat; alleen al het woord ‘kadaver’ was méér dood en verrotting dan ik kon verwerken.

Allerlei dwanggedachten drongen zich aan mij op. *Had ik mijn feestje maar niet in februari gegeven. Had ik maar gevraagd of mijn ouders wilden blijven. Had ik maar geen hond gehad.*

‘Nee, bedankt,’ was het enige wat ik nog kon uitbrengen.

‘Weet je het zeker?’ vroeg de man verbaasd. ‘Wil je ook zijn riempje niet terug? ... Geef me anders even je vader of moeder aan de telefoon.’

Ik hapte naar adem en verbrak meteen de verbinding.
Daarna heb ik als een bezetene alle spullen van Binkie bij elkaar
geraapt, en het hele zaakje zonder omhaal in de klike gegooid.
Ik heb nooit meer drugs gebruikt.
En ik heb nooit meer van een hond kunnen houden.